

[Jens Møller.]

Jeg skal lige nævne et par af eksemplerne fra bilaget: f. eks. tager vi en husstandsindkomst på 60.000 kr., skal et papirløst ægtepar betale 800 kr., medens et ægtepar betaler 0 kr.

Går vi op til 70.000 kr., er tallene 1.200 kr. for det papirløse og 400 kr. for ægteparret.

For 80.000 kr. er det for det papirløse 1.900 kr. og for ægteparret 800 kr.

Det kan man jo ikke ligefrem kalde at stille ægteskabet ringere.

Forslaget, som det foreligger her, omfatter jo dels de ting, der er med i forliget, dels omfatter det også andre ting, der er sat til senere af regeringen, og der er flere af dem, som vi gerne vil være med til at diskutere i udvalget, fordi vi mener, de måske kunne gøres bedre.

Et af spørgsmålene drejer sig om opkrævningen. Der er jo her foreslået 3 lige store rater. Vi så meget gerne, at det blev, skal vi sige trukket ud over en lidt længere periode, for at det ikke skulle ramme for hårdt; vi så meget gerne 6 lige store rater.

I forbindelse med det ville vi også meget gerne have, at bestemmelsen om, at opsparingsbeløb under 100 kr. ikke skal indbetales, blev ændret så der blev tale om et højere tal. Ellers vil de enkelte rater jo blive urimeligt små at opkræve. Man kunne måske tænke sig, at man sagde, den enkelte rate ikke måtte være under 50 kr. Det ville give en bundgrænse på 300 kr. for de opsparingsbeløb, der skulle opkræves.

Perioden for tilbagebetaling mener vi også er længere, end den behøver at være. Vi ville gerne have den sat ned til 3 år.

Dernæst er der spørgsmålet om renterne af denne tvungne opsparing. Det er jo en kendsgerning, at med den inflation, vi har i øjeblikket, og med den skat, vi har, har vi i virkeligheden negativ rentefod i dette land. Det vil sige, at folk, den dag de får penge ud igen, faktisk får mindre købekraft, end de sætter ind, uanset om de lader renterne stå. Vi mener derfor, det kunne være en retfærdighedsgerning, hvis man i § 7, stk. 3, kunne tilføje, at renterne kun medregnes i den skattepligtige indkomst, hvis de hæves. Hvis de derimod blev stående indtil bindingsperiodens udløb, så var de skattefrie. Derved ville man i højere grad bevare pen-

genes værdi, og det ville også opfordre folk til at lade renterne stå, hvilket ville give en større effekt også fremover.

Endelig er det spørgsmålet, om pengene, der kommer ind, skal ind i pengeinstitutterne. Vi har ganske vist et udlånsloft, men det er vist ved at være en offentlig hemmelighed, at dette udlånsloft er temmelig gennemhullet. Vi hører jo også ordførere her sige, at disse penge snart vil komme ud igen i kredsløbet. Vi kunne tænke os en ordening, og det vil vi foreslå i udvalget, hvorefter pengeinstitutterne blev forpligtet til at sætte disse penge i obligationer. Det ville nemlig samtidig være en vældig god gerning over for de mange mennesker, der i dag er kommet frygtelig i klemme på grund af forholdene på realkreditmarkedet. Det er jo sådan, at mange mennesker, der i dag skal ud og låne penge til deres hus, må gå fra huset, mister alle deres sparepenge osv. på grund af de meget lave kurser. Hvis man vidste, at der til efteråret ville blive købt obligationer for dette beløb, så ville det sandsynligvis allerede meget snart begynde at smitte af på kurserne, og så kunne man redde en del af disse mennesker, der er kommet i store vanskeligheder.

Kristeligt folkeparti vil altså positivt arbejde videre med forslaget i udvalg, idet vi forbeholder os at stille visse ændringsforslag.

Knud Jespersen (DKP):

Allerede da vi første gang behandlede disse problemer, gjorde vi opmærksom på, at forslaget om bunden opsparing økonomisk var dårligt, at det er et udemokratisk og asocialt forslag, at vi på ingen måder ville medvirke til at opkræve en sådan faktisk og reel skat, som det for mange vil blive. Alligevel vil man nu fra de samvirkende forligspartiers side tvangsbinde 860.000 menneskers i forvejen mange gange pantsatte købekraft. Når der er gået en periode, vil folk opleve, at det, de er blevet tvunget til at indsætte, har tabt i værdi, og det kan meget let gå sådan, når man skal have det udbetalt, at et nyt flertal i dette ting finder på — det håber jeg ikke — at man må inddrage den købekraft, der her bliver frigivet, på en anden måde.

Jeg har lyst til at minde lidt om selve historien bag dette forslag. Nu er det jo så-